

SIEDEMSETLECIE TORUNIA

1233

1933

RODACY!

ROZKOŁYSZE SIĘ na idący Nowy Rok dzwon w kościele św. Jana, gdzie chrzest wielki Kopernik przyjmował...

Zagrzmia fanfary na wieży naszego Ratusza, co królów nieraz w progach swych gościł, a pięknym swem wszystkich zawsze czaruje...

W szaty świąteczne Toruń przystroi się cały, radością i powagą oblicza pokryją się nasze...

700 lat istnienia naszego Grodu!...

700 lat pracy, wysiłku, doli i niedoli całych pokoleń!...

JAK RODZINA gromadzi się razem w swoje rocznice, tak i my skupimy się wszyscy, gdy w kalendarzu dziejowym taka dla nas odwraca się karta...

I, jak ongiś, by wezwać do boju rycerzy polskich rozsyłano wici poprzez wszystkie krańce Rzeczypospolitej, tak i teraz, nie bojowy wprawdzie, ale gromki i radosny zew do wszystkich domów Torunia rzucamy, do wszystkich serc Obywateli naszych, rzucamy zew poprzez Kraj nasz cały, przez miasta i wioski:

UCZCIJMY TĄ WIELKĄ ROCZNICĘ NADANIA PRAW GMINY MIEJSKIEJ TORUNIOWI,
UCZCIJMY ROZWÓJ MIASTA, SCHYLMY CZOŁO PRZED WIELKOŚCIĄ JEGO DZIEJÓW, PRZED
TRUDEM CAŁYCH POKOLEŃ!...

UCZCIJMY ROCZNICĘ TĄ WIELKĄ W WOLNEJ, NIEPODLEGŁEJ JUŻ POLSCE.

RODACY...

Z dumą spogląda Toruń dzisiejszy w dziejową swą przeszłość!... W przeszłość bogatą a długą, niebezpieczną w dzieła wielkie dla życia Narodu, a tak pełną wzniosłości chwalebnych i niedoli chmurnej!...

Niezwykłym szeregiem idą wspomnienia, jedno za drugim, kiedy Miasto nasze, na dzierżawach Mazowieckiego Konrada powstałe, poprzez lata całe było bez ojczyzny, a swej Macierzy stałe a wytrwale szukało...

Przepięknie, a silnie rozrastając się nad polskich rzek królową, wykuwając *CZYN POMORSKI*, zdobywając prawa nasze do Bałtyku, sięgał Toruń konarami swemi po promienne słońce Rzeczypospolitej...

Pyszny i szczęśliwy, gdy na swych ulicach orszaki królów i rycerzy oglądał, w umiłowaniu pokornem hołdy składał Majestatowi Polskiemu, a na Ratuszu swe służby Rzeczypospolitej ofiarowywał...

Purpurą bogactw swych kupców i cechów odziany, łaską królów polskich wspierany, ideałów swoich na targ nie wystawiał, a Sztukę i Naukę uwielbiał, samemu Kopernikowi stał się kolebką...

A, gdy północ głucha i straszna zapadła, ducha w obywatelach nie zgasił, w czasie ucisku jakby nawet go wzmacniał i niósł stale dary, co może dać ludzka siła tylko swojej ojczyźnie...

Przemoc nie złamała, niewola nie spodiła Kopernika Grodu, który stał się żywym dowodem niezmierzonej potęgi Ducha Polskiego i stolicą Pomorza całego...

GDY BIJE TYCH wspomnień wielkich rocznica a rozważań nici nie przerwiem, gdy dzisiaj Toruń, jak przed laty całemi, chce być strażnicą na naszym szlaku ku morzu, gdy pragnie ofiarnie i wiernie służyć Najjaśniejszej, dla której chwały i wolności krew swych synów oddawał, wzmocnijmy — Rodacy, siły w sobie moralne, rozwińmy w sobie siły społeczne!...

Z przeszłości Torunia i jego wielkości z Bożą pomocą i błogosławieństwem Tej, co w naszym Marjackim króluje kościele, duch nasz niech krzepi się i wzmacnia!...

Rocznica siedemsetlecia Torunia niech będzie rokiem naszych czynów zbożnych i wzmaganiem się ducha naszego ku dobru Ojczyzny!...

I WIERZY TORUŃ, że jego zew, miłością nabrzmiały, nie tylko wśród nas się rozejdzie, ale usłyszany zostanie w Warszawie i Wilnie, w Krakowie, Poznaniu, we Lwowie i Gdyni, że powtórzon będzie we wszystkich miastach Polski i całej Ziemi naszej Najmilejszej obwieści, że w tym roku jubileuszu naszego Grodu zapraszamy Was z całej Ziemi Polskiej, Rodacy, byście tu z nami w serdecznej jedności i braterskiej łączności duszą i sercem podzielić się chcieli...

Tu w Toruniu — tym naszym Grodzie ukochanym — kędy wiedzie szlak na surowe, ale nasze, wybrzeże Bałtyku, niech się odbędą wszystkie tegoroczne zjazdy, tu w roku 1933 niech gromadnie nasza siła duchowa wystąpi, nasza spoistość i nasza niezwykłość Polskiego Ducha zakwitnie!...

Przybywajcie, przychodźcie do nas!...

Czekamy serdecznie!... Po staropolsku czekamy!...

ZA KOMITET JUBILEUSZOWY:

STEFAN MICHAŁEK
PRZEWODNICZĄCY RADY MIEJSKIEJ TORUNIA

ANTONI BOLT
PREZYDENT MIASTA TORUNIA